

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: B. V.
bytem X

proti:

žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj
sídlem Staroměstské náměstí 932/6
110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu ze dne 1. 9. 2020, č. j. MMR-33811/2020-83 /1600, ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-44207/2020-83/2064, ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR-44220/2020-83/2065, ze dne 24. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/2137, ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/1560.

takto:

- I. Žaloba **se odmítá** v části proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č. j. MMR-33811/2020-83 /1600, ze dne 24. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/2137 a ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/1560.
- II. Žaloba **se** v části proti rozhodnutí ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-44207/2020-83/2064, ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR-44220/2020-83/2065 **postupuje** Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení v té části, v níž se žaloba výrokem I. tohoto usnesení odmítá.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), kterou se domáhá zrušení výše označených rozhodnutí.
2. Žalobce k výzvě městského soudu doložil celkem 7 rozhodnutí žalovaného.
3. Městský soud shledal, že žalobce žalobou výslovně napadá:
 - a) rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-44207/2020-83/2064 a ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR-44220/2020-83/2065, kterými žalovaný potvrdil rozhodnutí povinného orgánu Krajského úřadu Středočeského kraje o odmítnutí informací podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím,
 - b) rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č. j. MMR-33811/2020-83 /1600 a ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/1560, kterými žalovaný k odvolání žalobce zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o zamítnutí návrhů na

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- obnovu řízení ve věci námitky podjatosti žalobce proti oprávněným úředním osobám (Ing. E. L. a P. Š.), které žalobce uplatnil ve stavebním řízení u Městského úřadu Čáslav, a žalovaný řízení o obnově tak zastavil,
- c) dále žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/2137, kterým žalovaný rozhodl o námitce podjatosti proti oprávněné úřední osobě – řediteli Krajského úřadu Středočeského kraje Mgr. J. P. v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o zamítnutí obnovy řízení ve věci odvolání proti zamítnutí námitky podjatosti úřední osoby (P. Š.) uplatněné ve stavebním řízení u Městského úřadu Čáslav.
4. Kromě žalobou výslovně označených rozhodnutí žalobce soudu navíc předložil další rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, č. j. MMR – 40528/2020-83/1879 a ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR – 33811/2020-83/2138, které však žalobou nenapadl. Z jejich obsahu městský soud zjistil, že žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020, č. j. MMR – 40528/2020-83/1879, zamítl námitku podjatosti, kterou žalobce vznesl proti řediteli Krajského úřadu Středočeského kraje v řízení o odvolání proti stavebnímu povolení Městského úřadu Čáslav. Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR – 33811/2020-83/2138 žalovaný rozhodl o námitce podjatosti proti oprávněné úřední osobě – řediteli Krajského úřadu Středočeského kraje Mgr. J. P. - v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o zamítnutí obnovy řízení ve věci odvolání proti zamítnutí námitky podjatosti úřední osoby (Ing. E. L.) ve stavebním řízení u Městského úřadu Čáslav.
5. Podle ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s., platí, že ze soudního přezkoumávání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takovým úkonem, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s., je dle judikatury Nejvyššího správního soudu mj. rozhodnutí správního orgánu o námitce podjatosti (rozsudek ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Afs 20/2003-23, č. 114/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 11. 10. 2007, čj. 4 As 46/2007-75, č. 3212/2007 Sb. NSS). Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
6. Nejvyšší správní soud k rozhodování o námitce podjatosti v rozsudku sp. zn. 4 As 46/2007 uvedl, že *„[o]tázka podjatosti je s to předurčit výrazným způsobem výsledek řízení s ohledem na řešení věci samé. To ovšem nic nemění na tom, že řízení o námitce podjatosti vůči pracovníku (či pracovníkům) správního orgánu je řešením procesní otázky, tj. relativně samostatným řízením odvozujícím svůj smysl a účel od projednání věci samé. Řízení dle ustanovení § 9 - § 13 správního řádu je řízením, v němž se vydávalo podle správního řádu samostatné procesní rozhodnutí, a to před vydáním meritorního rozhodnutí ve věci či zastavením řízení. To samo o sobě ovšem neznamená, že se jednalo o rozhodnutí, vůči němuž mohla být samostatně podána žaloba. Z povahy věci plyne, že procesní rozhodnutí vydané správním orgánem je možné napadnout až spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námitky podjatosti, nevydání samostatného rozhodnutí o nevyloučení pracovníků správního orgánu, jejichž nepodjatost byla zpochybněna, apod. Rozhodnutí o námitce podjatosti je tedy rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení, a které je v souladu s ustanovením § 70 písm. c) s. ř. s. ze samostatného soudního přezkumu vyloučeno.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

7. Jak již bylo vyloženo, žalobce nyní zčásti brojí proti rozhodnutím /označena jsou v odst. 3 písm. b) a c)/, v nichž žalovaný, obecně shrnuto, rozhodoval o námitkách podjatosti úředních osob.
8. Je sice pravdou, že v případě rozhodnutí označených v odst. 3 písm. b) žalovaný rozhodoval o obnově, ta se však zase týkala jen těch řízení, v nichž bylo zase jen rozhodováno o námitkách podjatosti úředních osob. I když předmětem těchto rozhodnutí není přímo rozhodování o námitce podjatosti úředních osob a žalovaný zde posuzoval, zda byly naplněny podmínky obnovy řízení, neznamená to, že by bylo nutné odhlížet od skutečnosti, že žalobce žádal o obnovu řízení, které se v meritu týkalo rozhodování o námitkách podjatosti. V této souvislosti je podstatné to, zda byla správně posouzena podjatost úřední osoby v řízení před správním orgánem, což lze namítnout v žalobě proti rozhodnutí ve věci samé. Bylo by tedy proti smyslu a účelu § 70 písm. c) s. ř. s., pokud by byl ve správním soudnictví přípustný přezkum rozhodnutí, kterým nebyla připuštěna obnova řízení proti rozhodnutí, jehož samostatný soudní přezkum je dle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučen. Městský soud je proto toho názoru, že žaloba proti rozhodnutím označeným v odstavci 3 písm. b) je nepřipustná, neboť tato rozhodnutí jsou ze soudního přezkumu vyloučena podle § 70 písm. c) s. ř. s.
9. Rozhodnutím označeným v odst. 3 písm. c) poté žalovaný rozhodl přímo o námitce podjatosti. Toto rozhodnutí je přímo vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s.
10. Městský soud tedy shrnuje, že u rozhodnutí označených v odst. 3 písm. b) a c) je dána kompetenční výluka dle § 70 písm. c) s. ř. s. a žaloba proti těmto rozhodnutím žalovaného je tak dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná a jako takovou je nezbytné ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (cit. „*soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*“).
11. Pro úplnost městský soud podotýká, že výše uvedené závěry lze plně vztáhnout i na zbývající rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, č. j. MMR – 40528/2020-83/1879 a ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR – 33811/2020-83/2138, která žalobce sice rovněž soudu předložil, avšak žalobou je výslovně nenapadl. I u těchto rozhodnutí jde nicméně v podstatě o přezkoumání možné podjatosti úředních osob, i tato rozhodnutí by tak, pokud by je žalobce napadl žalobou, byla ze soudního přezkumu vyloučena podle § 70 písm. c) a byla by tak nepřipustná podle § 68 písm. e) s. ř. s. a bylo by je nutné odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
12. Žalovaný v těchto věcech rozhodoval jako odvolací resp. nadřízený orgán Krajského úřadu Středočeského kraje, jenž je v těchto věcech správním orgánem I. stupně. Pokud by šlo o přípustné žaloby, podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. by k řízení o nich podle soudního řádu správního byl místně příslušným Krajský soud v Praze, do jehož obvodu náleží sídlo Krajského úřadu Středočeského kraje. Krajský úřad Středočeského kraje totiž má sice své sídlo v Praze (§ 3 bod 1 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu). Podle ustanovení § 7 odst. 2 věty poslední s. ř. s. však platí fikce, že tento krajský úřad „*má sídlo v obvodu své působnosti.*“ Územní obvod tohoto kraje pak podle § 4 ve spojení s § 14 zákona o územním členění státu tvoří okresy, jež naopak podle Přílohy 2 bodu 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích tvoří územní obvod

Krajského soudu v Praze. Platí tedy, že k řízení o žalobě proti tomuto správnímu orgánu je místně příslušný Krajský soud v Praze.

13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2020, č. j. 8 As 32/2020 – 38, nicméně vyložil, že „jednou z podmínek, za které soud může rozhodnout ve věci samé, je neexistence kompetenční výluky dle § 70 s. ř. s. Je-li rozhodnutí správního orgánu o námitkách podjatosti vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví [§ 70 písm. c) s. ř. s.] a žaloba proti tomuto rozhodnutí není přípustná [§ 68 písm. e) s. ř. s.], pak soud nemůže rozhodnout ve věci samé a je povinen žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“
14. Jak již bylo vyloženo výše, právě rozhodnutí žalovaného označená v odst. 3 písm. b) a c) tohoto odůvodnění jsou ze soudního přezkumu vyloučena a žaloba je proti nim nepřipustná. Městský soud v Praze proto z uvedených důvodů v souladu s uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu žalobu v této části výrokem I. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
15. Výše uvedené neplatí ve vztahu k rozhodnutím vyjmenovaným v odst. 3 písm. a). Jak již bylo konstatováno, žalovaný v nich rozhodl o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí informací podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Tato rozhodnutí ze soudního přezkumu vyloučena nejsou a žaloba proti nim je přípustná.
16. Povinným subjektem (tj. správním orgánem I. stupně) v těchto věcech byl však Krajský úřad Středočeského kraje, jehož sídlo náleží do obvodu Krajského soudu v Praze., jak již bylo výše vyloženo.
17. Městský soud proto výrokem II. v této části žalobu podle § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému k projednání žalob, v nichž je správním orgánem I. stupně Krajský úřad Středočeského kraje.
18. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení nemá žádný z účastníků právo na náhradu řízení, pokud byla žaloba odmítnuta. V části, v níž byla žaloba výrokem I. odmítnuta proto městský soud výrokem III. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 17. prosince 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.